

Hồi Thứ Hai Mười

HUYẾT HOÀN KỲ DƯỢC

Long Bình hú lên một tiếng như tiếng long ngâm, tung người đáp xuống đường trường nhẹ như chiếc lá rơi. Bọn Huyết Sát Lý Động bốn người nghe tiếng hú kinh tâm động phách, không hèn mà nên, bốn người cùng lúc thối lui ra sau mấy bước.

Đã lâu không gặp, bọn cao thủ Thanh Long Giáo cứ ngỡ chàng thương thế đã lành, ai dám nghĩ chàng dám mạo hiểm hiện thân, cả bốn ngưng thần giới bị sợ bị Long Bình bất ngờ ra tay.

Còn Long Bình? Chàng nào dám.

Chỉ thấy chàng cúi nhặt bình ngọc đuổi đất, cười lạnh lạnh xong bất ngờ mở nắp bình đổ mấy hoàn vào miệng, cất ngọc bình vào ngực áo. Thấy Long Bình có cử chỉ lạ lùng bọn Huyết Sát Lý Động trở mắt nhìn nghi hoặc.

Huyết Sát Lý Động và Âm Dương Phán Tề Phi đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu, Âm Dương Phán Tề Phi bất thần hươ quài trượng kích vào lưng Long Bình.

Long Bình tuy bị trọng thương lâu ngày, công lực giảm sút nhưng tai mắt vẫn tinh tường như trước, nghe tiếng gió rít sau lưng. Lập tức bước xéo một bước, quay người ra sau giơ chưởng đẩy ra. Tuy chàng cố nén đau, giả như đã hoàn toàn bình phục, nhưng làm sao giấu được kẻ lão luyện giang hồ như Huyết Sát Lý Động, lão nhìn qua đã phát hiện thân thủ chàng kém linh hoạt hơn trước. Huyết Sát Lý Động hét lớn:

– Súc sinh! Thì ra thương thế của ngươi còn chưa lành, hừ, ngày hôm nay ngươi chết chẳng toàn thân!

Dứt lời múa tít trượng kiếm công tới.

Thủy Thần Cao Mãnh đứng bên cạnh cũng không chậm trễ, chớp động đôi hộ thủ song câu, kết hợp với Âm Dương Phán Tề Phi ba mặt giáp công Long Bình.

Thoáng chốc Long Bình đã lâm hiểm địa, miễn cưỡng tránh được mấy chiêu nhưng làm sao có thể thoát khỏi vòng vây của bọn cao thủ Thanh Long Giáo.

Chỉ trong nháy mắt thân thủ đã chạm chạp, nguy hiểm chạp trùng, coi tình hình chàng khó lòng bảo toàn tính mạng. Đang lúc sinh tử đáo đầu như thế ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nghe Độc Sát Triệu Ngũ hét lên một tiếng thê thảm làm bọn Huyết Sát Lý Động ba người kinh hãi thất thần.

Cả ba quay đầu nhìn lại, thấy Độc Sát Triệu Ngũ đứng cách đó gần trượng, trên cổ đeo tòng teng tiểu hắc xà, thì ra lão vẫn còn tham lam, chưa bỏ tâm thu

phục tiểu hắc xà. Mặt nguyên màu xanh giờ trở thành tái nhợt, hai mắt trợn ngược chỉ nhì thấy tròng trắng, toàn thân co giật từng cơn giống như lên cơn sốt rét.

Bọn Huyết Sát Lý Động ba người nhìn thấy kinh hãi, vội bỏ Long Bình nhào lại cứu Độc Sát Triệu Ngũ, nhưng ba người chưa chạy đến nơi, Độc Sát Triệu Ngũ đã lăn ra đất, chân tay co giật mấy cái rồi nằm ra bất động.

Hắn hiệu xưng là Độc Sát không ngờ kết quả lại chết vì độc, đúng là quả báo nhãn tiền, dụng độc giết người rồi chết vì độc, chẳng qua luật trời là vậy.

Tiểu hắc xà chờ Độc Sát Triệu Ngũ hết cử động mới chịu buông ra rơi xuống đất. Huyết Sát Lý Động lập tức múa kiếm truy sát, quyết báo thù cho Độc Sát Triệu Ngũ. Bỗng nghe Âm Dương Phán Tề Phi kêu lớn:

– Lý hộ pháp, tên tiểu tử chạy rồi!

Thì ra nhân lúc ba người đang ngẩn ra vì tiếng thét của Độc Sát Triệu Ngũ, chàng đã phóng người đào tẩu, lúc này đang chạy loanh quanh giữa rừng cây tránh thế công kích của Âm Dương Phán Tề Phi với Thủy Thần Cao Mãnh.

Huyết Sát Lý Động thấy tình hình tốt nhất nên truy sát Long Bình rồi mọi chuyện sẽ tính sau, thế là bỏ tiểu hắc xà hợp lực truy đuổi Long Bình. Có điều Long Bình lúc này đã khác xa Long Bình lúc nãy, điểm nhẹ thân hình đã ra xa hơn trượng, tựa như trong nháy mắt đó sau khi uống xong huyết hoàn đã thấy kiến hiệu ngay, thương thế như đã bình phục.

Nguyên sau khi uống huyết hoàn, thương thế tuy không thể nói hoàn toàn bình phục, nhưng công lực đã phục hồi, ngoài đôi tay chưa cử động được như xưa, đôi chân đã hội tụ công lực giờ khinh công chạy nhanh như gió.

Tình thế thay đổi Long Bình yên lòng, giờ này không còn sợ gì bọn cao thủ của Thanh Long Giáo nữa, nên cũng không cần thiết gấp rút đào tẩu, chàng còn chờ Cửu Thúc Công trở lại.

Nhưng cuối cùng thì ba lão ma đầu cũng không phải là phường giá áo túi cơm, thấy Long Bình bộ pháp nhanh nhẹn dị thường nhưng thủy chung vẫn không dám xuất thủ nghênh địch, chừng như thương thế chưa hoàn toàn bình phục.

Thế là cả ba lão cùng hét lớn thị oai rồi giở hết công phu toàn lực truy kích, bởi nếu không nhân lúc chàng còn chưa bình phục trừ khử diệt hậu hoạn, về sau chỉ sợ không có chỗ dung thân.

Công phu ước chừng bữa cơm, cuối cùng Long Bình cũng bị dồn vào ngõ bí, ba người bao vây ba mặt, chàng ở giữa còn trốn đi đâu được nữa. Đến nước này nếu Long Bình còn chưa chịu xuất thủ sợ khó lòng đột phá trùng vây, chàng vội bẻ một nhánh cây, tuốt hết nhánh nhỏ làm kiếm nghênh địch.

Chàng biết rõ trong ba người chỉ có Thủy Thần Cao Mãnh võ công kém nhất nên nhất định sẽ phá vòng vây ngay điểm yếu nhất này. Chàng dụng phép dương đông kích tây, trước tiến công Huyết Sát Lý Động, thế làm lão vội xuất chiêu hóa

giải, sau đó nhanh như chớp xông về phía Thủy Thần Cao Mãnh. Bị bất ngờ, Thủy Thần Cao Mãnh tuy có hơi kinh hãi, nhưng nào chịu thối lui, đôi hộ thủ song câu nhanh như chớp vừa đúng lúc đón cành cây khóa chặt.

Thủy Thần Cao Mãnh trời sinh thần lực hơn người, Long Bình chiếc roi trong tay bị khóa chặt, nhất thời cảm thấy cổ tay đau nhói thất kinh buông tay lui luôn hai bước. Đồng thời chàng cũng nhận thấy tuy cổ tay đau nhức nhưng trên lưng không có cảm giác đau chút nào, đưa tay sờ thử trên lưng, các vết thương hoàn toàn không còn cảm thấy đau nhức nữa. Long Bình không thể ngờ được huyết hoàn lại có công hiệu thần kỳ như vậy, dùng thuốc chưa đến nửa thời thần, thương thế dường như đã hoàn toàn bình phục. Long Bình trong lòng như hoa xuân nở khai, hú lên một tiếng dài như long ngân.

Tiếng hú chưa dứt lời đã hồi thủ kích ra một chiêu Vô Hình Chưởng, làm Âm Dương Phán Tề Phi vừa công tới bị chấn động thối lui liên tiếp bảy, tám bước.

Bỗng nghe tiếng áo quần lộng gió phàn phật, hai bóng người như ma muội rơi xuống đường trường nhẹ như lá rơi, chính là lão nhân áo xám với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Thấy hai người đột nhiên trở lại mà không thấy bóng dáng Cửu Thúc Công đầu, Long Bình bất giác kinh hãi, mảy kiếm dựng ngược quát hỏi:

– Hai người đã làm gì Cửu Thúc Công rồi?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu mỉm cười khinh mạn:

– Làm gì rồi, thân người giờ còn chưa biết sống chết là còn la hỏi đến người khác.

Mụ dứt lời múa chưởng nhắm ngực Long Bình công tới Long Bình nghe lời lẽ ngạo mạn của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bất giác nộ khí xung thiên, bất kể thương thế mới lành, chưa biết có địch nổi Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hay không. Một chiêu Thiên Lô Chưởng mang theo kinh phong rợn người, đối chưởng với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu.

“Bùng” một tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, cuồng phong dậy bốn phía. đá bay cát chạy. Long Bình cảm thấy nóng nơi ngực, thối lui luôn ba bước mới đứng vững được.

Còn Bách Hoa bà bà Đồng Sầu? Mụ không những không thối lui mà còn xấn tới, thiết chỉ nhanh như chớp điểm tới.

Long Bình bị thất thế một chiêu, lập tức lâm hiểm địa. bất thần thấy chỉ ảnh như “Vạn Phong hí nhụy”, mười mấy đại huyết trước ngực đã bị chỉ phong áp đảo. Khoảng cách quá gần lại không kịp phòng bị, muốn tránh cũng không kịp nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Bỗng cảm thấy chưởng môn huyết tê tái, thì ra bỏ mấy tử huyết, chỉ điểm vào nhuyển ma huyết mà thôi, Long Bình lập tức cảm thấy toàn thân thiếu lực, hai chân mềm nhũn ngã ập xuống đất, nhưng vẫn còn tri giác Lại nghe Bách Hoa bà

bà Đồng Sầu đắc ý cười ha hả:

– Ta cứ ngỡ ngươi có bản lãnh kinh người, nào ngờ cũng chỉ có bấy nhiêu thôi!

Tiếp đó mục quay sang lão nhân áo xám:

– Chư giáo chủ! Giờ tại hạ có thể mang hấn đi, bảo đảm nội tam nhật sẽ hoàn trả lại...

Lão nhân áo xám Thần Long Chư Thiên cười nhạt:

– Đồng giáo chủ! Lúc nãy các hạ muốn lấy vật gì của hấn sao còn chưa nói rõ, giờ nói rõ rồi đi còn chưa muộn!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nhú mày nói:

– Ta đã nói rồi, chẳng qua muốn mượn hấn làm nhân chứng đối chất ba mặt một lời...

Đôi mắt gian xảo của Thần Long Chư Thiên đảo liên hồi sau mảnh vải che mặt, cười lạnh nói:

– Đồng giáo chủ! Người coi Chư mỗ là trẻ lên ba sao? Ha! Ha! Ha!... Ta nghĩ chắc không đơn giản chỉ nhờ hấn làm nhân chứng đối chất mà thôi...

Dứt lời lão lấy trong ngực áo ra một túi vải đen nhỏ, cầm trong tay hươ qua hươ lại, lập tức nghe tiếng kim khí chạm nhau nghe lạnh canh! Lạnh canh!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cảm thấy nóng mặt, đứng ngẩn ngơ xuất thần nhìn túi vải đen.

Thần Long Chư Thiên lại cất giọng cười âm hiểm nói:

– Có điều “quân tử hữu thánh nhân chi mỹ”. Ha. ha! Nhưng đối với Chư mỗ vô dụng chi bằng tặng Đồng giáo chủ các hạ, nếu không lại bị chê cười là hẹp lượng!

Dứt lời lão vung tay, túi vải đen như ánh chớp bay về phía Bách Hoa bà bà Đồng Sầu. Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giơ chưởng hứng lấy, trước triệt tiêu kinh đạo, sau đó nhẹ nhàng vẫy tay, túi vải đen đã nằm gọn trong tay mục, mục vội vàng dốc ngược đáy túi trút ra hai đỉnh bạc.

Quả nhiên hai đỉnh bạc ấy giống y như lúc trước mục đã từng thấy một lần ở ngoài Bạch Cốt Lâm, vội mừng rỡ đa tạ Thần Long Chư Thiên. Bỗng nghe lão cười nhẹ nói:

– Các hạ hãy khoan đắc ý vội, xem cho kỹ rồi mừng cũng chưa muộn bởi vì...

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghe nói thất kinh, không đợi nói hết câu, lập tức cầm hai đỉnh bạc trong lòng bàn tay vận lực bóp mạnh, hai đỉnh bạc lập tức nát bấy giống y như hai đỉnh bạc thông thường, nào phải là dị bảo vô lâm.

Bị mắc hớ đối phương bất giác lộ vẻ ngạc nhiên, trừng mắt nhìn Thần

Long Chư Thiên, nhưng mục cũng hơi ngán võ công của Thần Long Chư Thiên cao thâm quỷ thần mặc trặc, mục không dám mạo hiểm.

Thần Long Chư Thiên thản nhiên nói:

– Đồng giáo chủ! Các hạ đừng tưởng ta có ý hỷ lộng gạt người, kỳ thực chính ta cũng bị con xú nha đầu ấy lừa gạt.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu bán tín bán nghi:

– Chư giáo chủ, người các hạ nói tới có phải là lệnh thiên kim Chư Mặc Thanh cô nương?

Thần Long Chư Thiên trợn mắt, tinh quang rợn người, nghiêng răng trèo trẹo nói:

– Ta không muốn nhắc đến con nha đầu đó nữa!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nói:

– Muốn nhắc tới hay không đó là việc của các hạ, tên tiểu tử này do ta chế ngự, giờ hãy để ta xử trí gã trước!

Dứt lời mục quay người đi về phía Long Bình đang nằm. Thần Long Chư Thiên lạng người một cái nhanh như chớp đã đứng chắn lối đi của Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, trợn mắt nhìn mục quát lớn:

– Đồng giáo chủ, người giám đối địch với Chư mỗ sao?

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu giơ tay lấy đóa Huyết Hoa Hồng trên vai xuống, cầm nơi tay thủ thế, xong cất giọng lạnh như băng nói:

– Họ Đồng này không cần ai sợ nhưng quyết không để người bắt nạt!

Khẩu khí ngang ngược, không khí đương trường bỗng chốc trở nên khẩn trương. Đang lúc song phương căng thẳng như dây đàn chỉ chờ bộc phát bỗng nghe một giọng cười quái dị cất lên chấn động không gian yên tĩnh, hai bóng người như ma ảnh xuất hiện giữa đấu trường, không ai khác hơn là hai lão quái vật Âm Dương Song Thi.

Song Thi xuất hiện đương trường khiến mọi người thấy đều thất sắc, chưa biết xử trí ra sao. Bỗng nghe Âm Thi Diêm Bà cất giọng như quỷ sứ nói:

– Các người tranh giành nhau làm gì! Thôi thì để ta mang hấn đi! Ngày mai cứ đến Mạc Phụ Sơn, tứ chi gã ta thưởng cho Bách Hoa Đồng giáo chủ, đầu thân ta giành cho Thanh Long Giáo! Thế nào? Các vị chắc không phản đối? Đêm nay Âm Dương Song Thi còn cần gã có chút việc riêng!

Dứt lời bước đường hoàng đi về phía Long Bình như chỗ không người. Thần Long Chư Thiên vẫy tay một cái, trong tay lão có thêm một chiếc nhuyễn tiên đen nhánh, múa lên chỉ thấy ánh đen lấp lánh, kinh đạo xé gió rít lên rợn người, thỉnh không kích tới chắn đường tiến của Âm Thi Diêm Bà.

Lão hừ nhẹ một tiếng nói:

– Lão xú phụ này lời hứa hôm trước ở Động Đình Hồ người quên rồi sao?

Âm Thi Diêm Bà chau mày nói:

– Đâu có! Lúc này người không nghe ta nói ngày mai chia phần cho người ở Mạc Phụ Sơn sao? Tránh ra! Tránh ra!

Mụ vừa nói vừa phẩy tay như xua đuổi mọi người để nhường đường cho mụ vậy. Thần Long Chư Thiên cười lạnh bất phục. Nhưng giọng cười của lão chưa dứt bỗng thấy thỉnh thoảng không chụp xuống vô vàn vật đen nhỏ như hạt cát.

Trong rừng thiếu ánh sáng hầu như không nhìn thấy, lại không nghe thấy chút tiếng động nào, chừng phát giác ra thì không còn kịp nữa bị rơi trúng đầy đầu mặt. Tiếp đó lập tức thấy có vật bò nhột nhột trên cổ, Thần Long Chư Thiên giơ tay phủi liền hai ba cái lấy xuống xem, bất giác thất kinh, thì ra đó là loại kiến đen to lớn dị thường mà lão chưa hề thấy ở Trung Thổ.

Thần Long Chư Thiên lạnh toát toàn thân, lông tóc hầu như dựng ngược, chỗ ngứa ngứa lập tức từ từ lan rộng ra, thoáng chốc đã bò khắp mình mẩy. Bỗng nghe Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thét vang:

– Âm Dương Song Thi! Đồng Sầu này thề trả mối nhục hôm nay!

Tiếp theo tiếng thét, thân hình đã tung ra xa hơn mười trượng, nháy mắt đã mất tung. Thì ra mụ với Thần Long Chư Thiên đứng gần nhau nên cả hai đều bị kiến đen công kích. Thần Long Chư Thiên công lực hơn người, sức chịu đựng đương nhiên cũng khá hơn, nhưng sau khi Bách Hoa bà bà Đồng Sầu thét lên cũng cảm thấy càng lúc càng ngứa ngứa, cơ hồ không chịu nổi phải giơ tay cào.

Lão thân làm giáo chủ một giáo, nếu trước mặt mọi người cứ lấy tai cào gãi, mày mò khắp người thì còn mặt mũi đâu mà nhìn thiên hạ. Lại nghe Âm Thi Diêm Bà cất giọng cười quái đản nói:

– Chư giáo chủ cũng nên đi sớm, tìm chỗ vắng vẻ tắm rửa một cái đi cho khỏe, đừng trì hoãn trễ nãi thời khắc. Loại cổ độc kiến này lão nương mới luyện thành, nếu để khoét da chui vào cơ thể, ha ha ha... Chừng đó không dễ chịu đâu!

Thần Long Chư Thiên nghe nói bất giác lạnh người, hồn phách đều tan, nhưng vẫn cười lạnh nói:

– Được, người đừng đắc ý vội. Chư mô thề quyết cùng nhị quỷ các người bất cộng đố kỵ thiên! Chờ rồi xem!

Dứt lời tung người như ánh chớp, nháy mắt đã khuất dạng trong rừng đêm. Bọn Huyết Sát Lý Động thấy giáo chủ bỏ đi nào dám lưu bộ, cũng ùn ùn tung người biến lẹ.

Âm Thi Diêm Bà cất tiếng cười đắc ý, nhưng giọng cười chưa dứt đã nghe một tiếng hừ lạnh như băng:

– Người đắc ý gì vậy?

Âm Thi Diêm Bà giật mình quay đầu lại, Long Bình đã đứng dậy từ bao giờ, đang đứng vững như thái sơn, song mục tinh quang rợn người không thấy chút đáng vẻ bị thương! Mục bất giác “Ủa” lên một tiếng kinh ngạc nói:

– Ủa! Thì ra người giả chết?

Long Bình cười ngạo mạn nói:

– Chẳng qua thiếu gia cao hứng muốn ngủ một giấc!

Thì ra chàng nhân lúc mọi người tranh chấp nhau tranh thủ thời gian vận Bách Hội Công giải khai huyết đạo, bởi thấy thế quả bất địch chúng nên vẫn giả nằm yên không dám động dậy. Âm Thi Diêm Bà quan sát chàng hồi lâu nói:

– Con nha đầu nói người bị trọng thương, thì ra thương thế của người là giả?

Long Bình kinh ngạc, giờ mới biết nguyên Mặc Thanh không trực tiếp đi đòi thuốc mà gián tiếp nhờ hai lão quái vật này trợ lực, trong lòng không khỏi chua xót! Chàng buông tiếng cười lạnh nói:

– Mặc cô nương chắc ưng thuận thành thân với lệnh cao túc Đoàn Thái Nhi rồi?

Âm Thi Diêm Bà nhăn nhúm da mặt tựa như cười nói:

– Ủa! Tên tiểu tử nhay thông minh thật, mới nghĩ một chút mà đã thông suốt hết, có điều hấn tự nguyện tự giác nhận lời, từ này về sau tiểu tử người cũng nên dẹp bỏ hoài vọng đi!

Long Bình cảm thấy đau nhói nơi tim như vừa bị một mũi tên xuyên qua. Bỗng từ trong rừng vọng lại tiếng khóc thút thít, Long Bình nghe qua đã biết là tiếng khóc của Mặc Thanh, lập tức điểm chân phóng người về phía phát ra tiếng khóc.

Bỗng một luồng kinh phong như di sơn đảo hải thỉnh không kích tới, đang lúc nóng lòng, ruột rối như tơ chàng nào biết lợi hại, bất kể đối phương là ai, lập tức vận đủ công lực một chiêu Thiên Lôi Chưởng kích ra!

“Bùng” một tiếng nổ long trời, sấm sét giữa lưng trời, Long Bình bị bức đáp xuống nguyên vị nhưng không thấy đau nhức chút nào, ngưng mục nhìn lại kẻ xuất chưởng ngăn chàng, không ai khác hơn là Dương Thi Tang Phu.

Từ lúc tới giờ lão tọa thủ bàng quang như việc xảy ra không liên quan gì đến lão, chững thấy Long Bình định phóng người bỏ đi lão mới ra tay ngăn cản. Song phương chạm nhau cuồng phong dậy dết, Dương Thi Tang Phu dao động hai lượt mới đứng vững lại được.

Long Bình nhìn thấy tình thế trong lòng cả mừng, lại vừa kinh ngạc. Chàng kinh ngạc vì không ngờ công hiệu của huyết hoàn thần kỳ như vậy, không những thương thế hoàn toàn bình phục mà công lực còn tăng tiến hơn trước.

Chàng mừng vì giờ này không còn sợ gì Âm Dương Song Thi nữa, có thể lấy một địch hai, tệ nhất cũng có thể bảo toàn rút lui. Yên tâm Long Bình cất giọng cười sảng khoái nói:

– Âm Dương song quái, mau thả Mặc cô nương ra. Ngày hôm nay thiếu gia tha cho tội chết, bằng không đừng trách thiếu gia không nói trước!

Âm Thi Diêm Bà cười ha hả nói:

– Tên súc sinh này không biết trời cao đất dày, như người mà cũng dám giở giọng ngông cuồng!

Dứt lời, Long Bình cảm thấy hoa mắt, Âm Thi Diêm Bà đã hươ chưởng xông đến tấn công, chỉ thấy chưởng ảnh rợp trời, bốn phương tám hướng như bão táp mưa sa nhất thời công tới. Long Bình thất kinh không dám khinh địch vội bước xéo mấy bước tránh thế công của đối phương. Lúc quay đầu nhìn lại không thấy Âm Thi Diêm Bà truy kích, nhưng bỗng thấy một màn khói xám như chiếc lồng chụp xuống đầu chàng, bên trong thấy mấy hạt cát nhỏ li ti màu đen, không phát ra một tiếng động nhanh như chớp chụp xuống.

Trong lúc thất thần, Long Bình nào biết lợi hại, vận thần công phát ra một chưởng đánh tan đám mây xám bay tứ tán, nhưng đám cát đen tứ tán ấy bỗng trở nên linh hoạt hơn, từ bốn phương tám hướng bay ngược trở lại, tốc độ nhanh hơn gấp đôi.

Long Bình còn đang ngẩn người ra, bỗng nghe bên tai có tiếng nói nhỏ như muỗi kêu:

– Nhóc con, người có mấy cái mạng mà dám chống với “Cổ độc kiến” của Âm Dương Song Thi? Còn chưa chịu lui mau!

Ba tiếng Cổ Độc Kiến lúc này trong khi giả chết chàng đã nghe chính miệng Âm Thi Diêm Bà thốt ra.

Thêm nữa Thần Long Chư Thiên với Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng vì nó mà tháo chạy thoát thân. Giờ nghe đến trách sao chàng không hồn phi phách lạc, lập tức điểm chân xoay một vòng như cơn lốc là là dưới đất, ngay trong lúc đàn kiến sắp xa xuống thoát thân ra ngoài.

Âm Thi Diêm Bà ngạc nhiên “Ý” lên một tiếng nói:

– Tên tiểu tử này cũng biết lợi hại, nhưng nói cho người biết hôm nay muốn thoát khỏi tay lão nương còn khó hơn lên trời.

Long Bình hừ một tiếng nói:

– Hừ! Dùng độc vật làm ám khí hại người thì có gì là quang minh chính đại, có giỏi lấy chân tài thực học ra cùng thiếu gia tranh cao hạ!

Âm Thi Diêm Bà trợn trừng mắt ếch nói:

– Chân tài thực học! Hừ! Lẽ nào lão nương lại sợ người sao?

Đang lúc định tung người tới tấn công Long Bình, bỗng thấy Đoàn Thái Nhi từ trong rừng xông ra. từ đằng xa kêu lớn:

– Sư phụ! Sư phụ! Thanh muội nói mong sư phụ buông tha hấn một lần!

Âm Thi Diêm Bà quát mắng:

– Tiểu ngốc tử, ta đã dặn canh chừng con tiện tỳ cho cẩn thận, sao ngươi lại cãi lời bỏ đi?

Đoàn Thái Nhi ngẩn người nói:

– Nàng đã hứa là không bỏ đi!

Âm Thi Diêm Bà nói:

– Coi, ngươi lại ngu ngốc tin lời nó, chỉ có ngốc tử như ngươi mới mắc lừa con nha đầu đó!

Đoàn Thái Nhi nói:

– Đệ tử tin tưởng nàng thật tình yêu thương đệ tử!

– Yêu ngươi! Có quỷ yêu ngươi thì có!

Giọng nói trào lộng của Mặc Thanh trong rừng vọng ra. tiếp theo bỗng thấy một thân hình nhỏ nhắn đáp xuống bên cạnh Long Bình, ôm chặt cánh tay chàng tha thiết hỏi:

– Bình ca! Thương thế của ca ca đã hoàn toàn bình phục rồi?

Đoàn Thái Nhi toàn thân như bị lửa đốt, tung người đến tấn công Long Bình, nhưng thân hình hấn chưa kịp bốc lên đã bị Âm Thi Diêm Bà chop cứng ném một cái văng xa hơn trượng mắng lớn:

– Quân xuẩn ngốc! Muốn tìm chết? Đồ ngốc tử đầu đặc như của ngươi thì ai thèm thích ngươi.

Bên này Long Bình thấy Mặc Thanh an nhiên thoát hiểm, đến bên cạnh trong lòng bất giác cả mừng, thấy mặt nàng vì lo lắng cho chàng mà nhòa lệ, khiến lòng chàng cảm động. Chàng ôm đôi bờ vai nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng nói:

– Thanh muội, hà tất phải khổ sở như vậy, vì ta mà muội hy sinh hạnh phúc một đời. Muội nên nhớ một điều, không có muội thì Long Bình này sống cũng như chết, dù có vì hương hỏa của Long gia mà lấy vợ sinh con thì chẳng qua là bổn phận hiếu để mà thôi, chứ lạc thú ở đời không còn có ý nghĩa gì nữa!

Mặc Thanh tựa đầu vào vai Long Bình nói:

– Chúng tôi gạt ca ca đó, muội đâu có nhận lời gì đâu, muội chỉ hứa đổi hai đỉnh bạc lấy lọ huyết hoàn, muội tình nguyện hy sinh tất cả tài vật trên đời để đổi lấy sự an toàn cho ca ca, trừ phi...

Long Bình vội tiếp lời nàng nói:

– Trừ phi thế nào?

Mặc Thanh nói:

– Trừ phi ca ca không thích muối, không cần muối nữa thì muối chỉ còn con đường chết...

Long Bình càng kích động, siết chặt nàng hơn nói:

– Biển có thể cạn, núi có thể mòn, tình ta quyết không đổi đời!

Mặc Thanh lập tức ứng khẩu tiếp lời:

– Trời có thể sập, đất có thể lở, tình ta như kim thạch không phai!

– Hừ! Thật là đôi cẩu nam nữ không biết xấu mặt, giành hai câu đó xuống âm ty nói tiếp!

Long Bình thất kinh ngẩn lên, thấy Âm Dương Song Thi một tả một hữu, song song tiến lên, thì ra trong lúc hai người đang chìm đắm trong bể tình, quên hết thực tại, quên cả bản thân thì đâu còn nhớ mình đang ở chốn nào.

Bỗng nghe Mặc Thanh cười lạnh nói:

– Mặc Thanh này kính nhị vị là bậc tiền bối hữu danh, không ngờ lại là đồ vô sĩ, lấy đông hiếp ít, ỷ lớn hiếp nhỏ, thật không biết xấu mặt!

Âm Thi Diêm Bà nói:

– Khỏi phí lời, các ngươi hai người, bọn ta một đôi, hai đối địch với hai thì lấy gì nói ỷ chúng hiếp cô? Hừ, mau đi gặp diêm vương sớm đặng còn làm cáo trạng.

Ngay lúc đó bỗng nghe một tràng cười ha hả! Tiếp theo là tiếng xoẹt! xoẹt! xoẹt! như lá rơi. Đương trường xuất hiện thêm mấy bóng người, Long Bình quay đầu nhìn lại, không ai khác hơn là người của Cái Bang. Ngoài Đại Đồ Tiên với Cửu Thúc Công còn có ba vị đệ tử của Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ là Thổ Đàm Tử, Mặc Bình Nhi với Tửu Hồ Lô.

Năm người đáp xuống đứng thành hàng ngang, quần áo rách rưới, mặt mày lem luốc, xem ra không ai giống người, ba phần giống người bảy phần giống quỷ. Nhưng đôi mắt người nào người nấy tinh quang như điện, nhìn thoáng qua cũng biết đều là nội gia cao thủ, không phải người thường.

Long Bình thấy người của Cái Bang xuất hiện nhiều như vậy trong lòng đại định, thấy Mặc Thanh ra sau lưng cười nhẹ nói:

– Được lắm! Bây giờ thì đến đây, thiếu gia lấy đôi bàn tay bằng xương bằng thịt này tiếp nhị vị mấy chiêu.

Âm Dương Song Thi tuy ở Miêu Cương, lâu năm không bước chân vào Trung Thổ, nhưng Đại Đồ Tiên và Cửu Thúc Công đều là những nhân vật thành danh từ trước, lẽ nào gặp mặt mà không biết, nhưng hai người tự thị võ công nhập hóa cảnh, nên không coi hai vị cao thủ Cái Bang vào đâu.

Âm Thi Diêm Bà cười lạnh nói:

– Lão nương nào sợ người nhiều, các người cùng lúc xông vào để lão nương khỏi mất công lâu!

– Ha! Ha! Ha!

Từ không trung truyền tới giọng cười như tiếng đại hồng chung, tất cả mọi người ở đương trường chấn động lá nhĩ, tiếng cười cứ ong ong trong tai liên miên bất tuyệt. Tiếp theo sau tiếng cười, lại giọng nói rồn rảng thình không vọng tới:

– Tang Diêm nhị vị nếu không sợ nhiều người thì lão ăn mày cơm không đủ no này cũng tính thêm một phần. Thế nào?

Âm Dương Song Thi nghe tiếng nói thất kinh, không hẹn mà nên, cả hai đồng thối lui hơn trượng, Âm Thi Diêm Bà ngẩn đầu kêu lớn:

– Thao Thiết lão hóa tử, cả người cũng đến đây, lão nương đang mất công tìm kiếm lâu nay, người hãy khoan đi, thử ném Cổ Độc Kiến của lão nương!

Dứt lời Âm Dương Song Thi cùng lúc tung người phi thân lên ngọn cây nhưng chỉ nghe tiếng cười chấn động màn nhĩ, kèm theo tiếng lá cây xào xạc, thoáng chốc đã mất hút không còn nghe tăm hơi gì nữa.

Nhưng đệ tử của Âm Dương Song Thi Đoàn Thái Nhi còn chưa chịu bỏ đi, hai mắt cứ trừng trừng nhìn Mặc Thanh không chớp. Long Bình máu nóng dồn lên đầu quát lớn:

– Có gì mà nhìn dữ vậy? Thiếu gia lấy đôi mắt người!

Đoàn Thái Nhi nhường đôi mày rậm, trợn mắt nhìn như muốn đốt cháy Long Bình, chẳng những hấn không sợ, hấn còn bước sấn đến gần Long Bình. Long Bình tuy nổi giận gã không biết sống chết nhưng không khỏi thầm khâm phục gã đảm lượng hơn người.

Đang lúc định lướt tới trừng trị gã dám cả gan si mê Mặc Thanh, bỗng chàng thấy nàng từ sau lưng chàng chụp tới trước ôm chặt một tay Long Bình nói:

– Bình ca. gã là người thật thà, ca ca tha cho gã một lần!

Long Bình có nằm mơ cũng không ngờ được Mặc Thanh lại cầu xin chàng tha cho tình địch, nhất thời cảm thấy chua loét trong cuống họng, lạnh lùng nói:

– Thanh muội, muội lo cho gã đến thế sao?

Mặc Thanh nước mắt lưng tròng ghen ngào nói:

– Muội thích gã, bởi gã đã cho muội nhưng ngày tháng vui thích tuổi thơ, nhưng muội không yêu gã. Hơn nữa gã với ca ca cũng không oán không cừu hà tất phải giết gã? Nếu vì muội mà ca ca giết gã thì chứng tỏ lòng dạ của ca ca cũng hẹp hòi lắm!

Long Bình chấn động tâm thần, nghi ngờ đã hết, nóng giận cũng không còn,

có chăng là chàng cảm thấy tự hổ thẹn với lòng, nam nhi chí khí hà tất phải hẹp lượng như vậy.

Long Bình ngược mắt nhìn lên đã thấy Đoàn Thái Nhi dừng bước đứng chết trân đó nhìn hai người thật lâu. Lâu lắm gã mới cất giọng nói cực kỳ thương tâm:

– Mặc Thanh, quả thật người không yêu ta?

Mặc Thanh nghiêm mặt đáp lời:

– Thái Nhi! Ta thích người nhưng không yêu người, cũng quyết không thể làm vợ người, thôi người đi đi!

Đoàn Thái Nhi lão đảo như vừa bị trúng một chưởng, bất thần hấn quay người cắm đầu chạy như điên, thoáng chốc đã mất dạng. Lúc này bỗng nghe Cửu Thúc Công kêu lớn:

– Ai dà! Tiêu rồi! Bạn nhỏ của ta đâu rồi? Tiểu tử, người lấy được lọ huyết hoàn rồi nuốt luôn cả bạn nhỏ của ta rồi hay sao?

Long Bình biết Cửu Thúc Công đang nói đến tiểu hắc xà, lúc này khi chàng ngã xuống còn tâm trí đâu nghĩ đến tiểu hắc xà, giờ nghe nhắc đến không khỏi giật mình, quay đầu nhìn quanh tìm kiếm, nhưng nào thấy bóng dáng hắc.

Cửu Thúc Công chum môi huýt mấy tiếng sao, lập tức Long Bình nghe nhột nhột như có vật gì cử động trong ngực áo, không khỏi kinh hãi thất thần.

Tiếp theo thấy một chiếc đầu lâu hình tam giác nhỏ xíu thò ra trước ngực, đang thè lè chiếc lưỡi đỏ rực, chớp đôi mắt màu lục, thì ra tiểu hắc xà không biết từ bao giờ đã chui vào trốn trong ngực áo chàng.

Long Bình vừa kinh hãi vừa mừng rỡ kêu lớn:

– Cửu Thúc Công! Không cần kêu nữa, anh bạn nhỏ của tiên bối bị vãn bối nuốt vào bụng giờ đã khoan thủng bụng chui ra rồi!

Cửu Thúc Công đến gần thấy vậy không khỏi bật cười nói:

– Đồ súc sinh, nhờ làm có một chút việc vậy mà đã đòi tính công, nhất quyết phải nuốt cho được hai viên huyết hoàn mới thôi. Còn chưa chịu ra đây!

Xoẹt! một tiếng, tiểu hắc xà đã phóng ra khỏi ngực áo Long Bình bay đến nằm gọn trong bàn tay của Cửu Thúc Công. Thân hình nhỏ xíu của hắc quả nhiên nổi cộm lên hai chỗ, chứng tỏ hắc nuốt hai viên huyết hoàn còn chưa tiêu hóa hết.

Lúc đầu Long Bình nghe Cửu Thúc Công nói nào đã chưa tin. Chừng nhìn lại thấy thân hình hắc cộm lên hai cục, trong lòng còn kinh dị, vội thò tay vào ngực lấy lọ huyết hoàn ra thì ra huyết hoàn đỏ đầy ra bọc.

Long Bình tỉnh ngộ, chắc trong lúc cấp bách chàng đập nắp bình ngọc không kỹ, đến lúc bị Bách Hoa bà bà Đồng Sầu điểm huyết ngã nằm xuống đất, nắp bình tự động mở ra. bởi thuốc có mùi lạ nên tiểu hắc xà nghe mùi chui vào nên ở luôn trong ngực áo chàng đến giờ Long Bình cười nói:

– Cửu Thúc Công! Tiền bối sao khiến hấn lấy trộm thuốc được?

Cửu Thúc Công nói:

– Cũng may mắn thôi, lúc ta vào trong cổ tự, cũng ngay lúc Thần Long Chư Thiên lấy bình ngọc ra nghiên cứu, không biết đó là loại độc dược gì. Ta thấy Bách Hoa bà bà Đồng Sầu cũng có mặt nên không dám vọng động.

Nhưng hấn nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được diệu kế gì, đành phải để anh bạn nhỏ mạo hiểm, nào ngờ hấn không phụ công khó ta nuôi dưỡng hai mươi năm trời, hấn nhảy tót một cái lên bàn, nháy mắt đã cuốn chặt bình ngọc. Chờ đến lúc Thần Long Chư Thiên phác giác ta lập tức hét lớn dẫn dụ hai tên đại ma đầu ra ngoài. Mọi việc sau đó chắc người biết rõ hơn ta.

Long Bình mỉm cười tạ ơn từng người đã ra tay viện trợ. Lại hỏi đến việc Thao Thiết Đại Bang Chủ làm sao biết việc chàng ngộ nạn ở đây mà xuất hiện kịp thời như vậy Cửu Thúc Công đáp:

– Tộc bang chủ đã đến đây lâu rồi, hơn nữa người còn dận nhị vị nên đi trước đến Mạc Phụ Sơn, ngày hai mươi ba cũng sắp đến kỳ, bọn ta còn có việc phải làm, hẹn hai mươi ba gặp ở Mạc Phụ Sơn!

o O o